

Universitätsbibliothek Paderborn

Consilia || Salomonis, || Sive || Collecta Salomonis || Axiomata

Maxime Necessaria Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; E Gallico In
Latinum versa, revisa & amplicata per Auctorem, cum Indicibus
necessariis

Continuatio || Consiliorum || Sapientiæ, || Sive || Axiomatum || Salomonis -
Maxime Necessariorum Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; Cum
Reflexionibus Sup hac Axiomata

Cureau De Lachambre, Pierre

Coloniæ Agrippinæ, 1694

X. Coacervavi mihi argentum & aurum, & substantias Regum, ac
Provinciarum: Omnia quæ desider averunt oculi mei, non negavi eis: &
vidi in omnibus vanitatem & afflictionem animi. Eccl. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37901

tò plus quàm illi , cùm minus habeant conscientiaë , & minus regimini in suis passionibus. Emitur sæpe nobilitas , sed animus nobilis , & nomen honorati Viri nunquam emi poterit. Hoc enim meretur , quàm per modestiam faciei , per sinceritatem loquelæ , per sapientiam judiciosi Regiminis , & per inviolabilem Fidelitatem. *Curare habet de bono nomine : hoc enim magis peruenit tibi , quàm mille thesauri pretii & magni.*

REGULA DECIMA.

Coacervavi mihi argentum & aurum , & substantias Regum & Provinciarum : Omnia qua desideraverunt oculi mei , non negavi eis : & vidi in omnibus vanitatem , & afflictionem Animæ.
Eccl. 2.

PARAPHRASIS.

A juventute mea scivi , quod natura do-

ceat homines , qui veniunt in hunc mundum , ut solummodo felicitatem querant ; quasi vi eandem , & omnia possibilis feci , ut rescirem ubinam esset.

Informavi me apud Principes , qui felices estimabantur : scivi eorum mentem & opinionem , & consideravi illorum Regimen ; Vidi eorum exempla , & ipsi me viderunt : unus alterum sequebatur ; & denique ego notavi , quod & illi , & ego curramus super terram , fugientes pœnas quas ubique obviam habuimus , & quarentes aliquod bonum , quod non nisi in caelo reperitur . Postquam è domo mea eieci omnem paupertatem , infirmitates & bella ; feci intrare omne quod Indi , & Arabes , & Reges Europa & Asia possidebant pretiosi in suis thesauris . Coacervavi divitias & voluptates uniuscujusque nationis , cum ea spe , quod & felicitas cum illis inveniretur ; Ista tamen non apparuit , omne , quod inveni non invenivit pro alio , quam pro hac quaesita felicitate magis elonganda , & me affligen-

*affligendo, Vidi in omnibus vanitatem
& afflictionem Animi.*

REFLEXIO.

Mala est Regula, dum quærimus mo-
dos nos reddendi felices, ita rem
aggredi, ut nobis nihil amplius malere
maneat, & ut in posterum nihil aliud ne-
gotii in mundo habeamus, quam frui
nostrâ felicitate.

Salomon hoc aggressus est, & felicitatem
ter obtinuit, sed brevi sibi condonavit.
*Omnia quæ desideraverunt oculi mei,
non negavi eis. Dedi cordi meo omnia
delectamenta, quæ expetiit manus
mea, & non defuit mihi.* Res mirabilis! in momento
quo nihil amplius ipsi defuit, incepit
infelix; & hæc dulcedines tam desiderata
factæ sunt ipsæmet ejus amaritudo & dolor.

Non præfigures tibi Christum
quando pervenies eò, quò per
longos annos anhelas, & quando
amplius habebis quod desideres; quò
nulla

vanitatem nullam amplius conquerendi causam sis
habiturus : lamentaberis adhuc semper ,
& senties quod sit magnum malum , non
habere amplius aliquod desiderium aut
aliquam intentionem. Inter miserabiles,
& compassionis digniores sunt illi , qui-
bus fortuna nihil aliud negotii reliquit ,
quàm frui primo favore quem ipsis con-
tulit , & se retinere in illo felici & florido
statu , ad quem ipsa illos statim firmavit ,
& quem nemo ipsis disputat.

, & felicitate
condolent
oculi meo
meo on
etiit ma
moment
incepti
desidera
udo & d
Christi
d per
quando
res ; q
nisi

Videtur in effectu , quod tranquil-
litas nostræ mentis non consistat in
hæc vita mortali possidere sperata & ex-
pectata bona , sed acquirere , & vi-
dere ea intrare in nostras manus ; sta-
tim quo recepta sunt , incipiunt nobis
displicere , nisi iterum aliam spem fa-
ciant renascendi. Postquam longo tem-
pore cucurrimus , & diu suspiravimus , ut
perveniamus ad aliquem gradum hono-
ris, omne nostrum gaudium est, quando
illuc pervenimus : Post duos dies quando
obtinuimus id , quod prætendebamus ,
nostræ

nostræ passiones nos ducunt ad aliquam
novam prætensionem. Oportet certe
illis obedire, vel saltem, quod tamen est
tormentum insupportabile humani cor-
dis, videre quod diu noctuque affligi-
mus nostræ tranquillitati, & tædio nobis
sit usque ad ipsam mortem hic pacibi-
bilis & perpetuus usus ejusdem semper
felicitatis. Nam melius est laborem im-
pendere, ut reprimatur aliquod malum
supervenienti, quam frui in ignavia al-
quo bono acquisito.

Verum est id quod dixit Seneca, quod
certus in nobis inveniatur pruritus, qui
odit nostram quietem, & qui vult ut ipse
met nos affligamus & novas nobis con-
feramus pœnas.

Quæritur unde hoc proveniat. Error
est, ideò accusare fatum vel capitolitatem
nostræ levis & volatilis imaginationis.
Veritas secundum sensum Patrum spiri-
tualium est, quod hæc pertaxa levitatis
mysteriosa fastidia felicitatis nostræ veni-
ant ex instinctu secreto notato in no-
stra anima cum imagine creatoris. *Tan-*
quam fecit Deus hominis naturam,

malè sit ei, non esse cum Deo. Nostra anima, dicit S. Augustinus, est tam excellens & divina, & taliter formata ad possidendum Deum, ita ut statim, quo hic ab illa est absens & separatus per peccatum, illa necessariò sufferat aliquam solitudinem, & inexhauribilem mortalemq; languorem cum una desperata fame. Sed quid desiderat talis anima? Hoc ipsa met nescit: scit solummodo quod sit crudeliter degustata, & fastidiat omnes res, quæ ipsi præsentantur, & quod ipsius fastidium sit desiderium extremum & violens alicujus boni, quod ipsi non præsentatur.

Ad ipsam contentandam & sanandam mutas tam sæpe remedia, & quæris ipsi nova negotia & diversa oblectamenta propria morositati talis animæ melancholicæ & fastidiosæ. Ipsa hæc gustat, & videtur, quod in iis statim sibi complacet, & quod tales novitates ipsam solentur, sed accessus ipsius infirmitatis brevi redit; inopinatè iterum incipit lamentari, & oportet ut tu iterum incipias quærere nova remedia. Tu hæc quæris, laboras, congregas bona & cum iis implet tuam

tuam dōmum , monstras animæ
 hanc abundantiam , & dicis ipsi
 quod dicitur : Vide & requiesce. *Ma-*
ma mea habes multa bona congrega-
in annos plurimos , requiesce. Ma-
 nima ! ecce ante nostros oculos , & in
 nostris manibus omnia quæ desiderare
 possumus in hoc mundo : sis contenta
 & consolata : Hæc verò anima in-
 consolabilis loco consolationis & gratulatio-
 nis tantum per lamentationes tibi respon-
 det. Et postquam gustasset hæc non
 remedia , & vidisset hæc officia & con-
 silia alias novitates tam charas & pre-
 ciosas , omnia reijcit cum dedignatione
 & exclamat : *Cuncta vanitas est afflictio*
spiritus. Bona hujus terræ, divitiæ & ho-
 nores, omnia hæc vanitas vanitatum, &
 afflictio, & desperationes.

Non mirare ; Anima immortalis, quæ
 sentit violentiam suorum desideriorum
 & quæ sentit , quod ultra hæc be-
 na , quæ ipsi monstras , necessitas
 adhuc sit una infinitudo aliarum deside-
 rabiliorum infinitudinum ; quando
 quod oporteat requiescere & contentam

esse cum illis quæ videt in tuis manibus,
 quod in cælo nihil amplius sit quod
 speret, qualem opinionem poterit illa
 habere? qualem aliam poterit illa sume-
 re resolutionem, quàm se tradere inque-
 ritudinibus, fastidiis, & omnibus miseriis
 animæ conscientiaæ desperatæ?

Hoc certo non provenit ab una capi-
 tosa melancholia in te efformata, sed ab
 una secreta scientia quæ tecum est nata, &
 in tuis perpetuis desideriis sumit tempus
 tuæ animæ notificandi, quod dum ipsa
 est separata à Deo, omnis ipsius spiritua-
 lis & divina substantia non sit alia res,
 quàm aliquod extremum malum, quod
 ab hoc tempore incipit esse infini-
 tum, & in inferno infinite sentietur.

Ecce pacem internam, quam produ-
 cunt magnæ divitiæ. Sed sapientia per
 calamum Salomonis aliter nos docet lo-
 qui de mediocribus divitiis.

REGU.